

РЕШЕНИЕ

№ 3008

гр. София, 20.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3016** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК във вр. с чл.9б,ал. 3 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на „К.-Н” Е. със седалище и адрес на управление гр. С., с ЕИК по БУЛСТАТ *, срещу Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-16/16.02.2010г. на кмета на С. О., с който е определено на дружеството задължение за такса битови отпадъци за периода 01.01.2004г. до 31.12.2009г. в размер на 41227,43 лв. за главници и лихви, изчислени към 23.11.2009г., като актът се обжалва само в частта за установените задължения за 2004 и 2005г. за главници и лихви

Становища на страните

С жалбата и в ход по същество се оспорва, че дружеството е погасило задълженията си за 2009г. ведно с дължимите лихви – чрез направено плащане по банков път на сумата от 5 664,99 лв. главница и 208,45 лв. лихви през 2010 г., като неправилно плащането е отнесено за погасяване на задължението за 2004г., а установените с акта задължения за периода 01.01.2004г. до 08.04.2005г. се претендират като погасени по давност.

В ход по същество жалбата се поддържа чрез процесуален представител, иска се отмяната, респективно изменението на установените с акта задължения в обжалваната част.

Ответникът – кмета на С. О. чрез процесуален представител оспорва жалбата, като

твърди, че на основание чл. 169,ал.3 ДОПК направеното плащане погасява задълженията в определяна последователност - по време на възникването им и по тези съображения плащане за 2009г. не е направено. Иска се от съда да вземе предвид направеното погашение на задълженията от администрацията (представена справка на л.114 от делото), като по тези съображения отхвърли жалбата изцяло.

Съдът като съобрази доводите и възраженията на страните, събраните по делото доказателства и относимите правни норми, и като извърши служебно проверка на оспорения акт и на ненаведени в жалбата основания, намира следното:

По фактите съдът приема за установено следното:

Дружеството е подало декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ вх. № 130009/000373/28.12.2002 г.л.40 от делото, за нежилищен имот, находящ се в гр. С., О. В, У. Т, представляващ сграда, с декларирана отчетна стойност в размер на 472 082,90лв., собственост на дружеството по Договор за замяна със С. О. от 20.03.2000 г. За имота е открита данъчна партида № М 373 от 28.12.2002 г.

С Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци (наричан Акта за установяване) , с № РД-22-16/16.02.2010г., на дружеството е определено задължение за ТБО, както следва:

-за 2004 г. в размер на 4 720,82 лв. и лихви 3519,94 лв.,

- за 2005 г. в размер на 3196,58 лв. и лихви 1783,36лв.;

като задължението за лихви е изчислено към 23.11.2009г.

Размерите на задължението се сочат като определени в размерите за нежилищни имоти – за съответните години върху декларираната отчетна стойност на недвижимия имот, съгласно решения с № 1 по Протокол 4 /10.12.2003г. ; Решение 617/16.12.2004 г. на Столичен общински съвет, в частта им за определяне на размера на ТБО за нежилищни имоти на предприятията, за 2004 и 2005 г., включваща заплащането на предвидените в чл. 62,ал.1 ЗМДТ услуги, а именно: .за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци;за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения – 1,2 промила;за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване;

В Акта за установяване е констатирано, че имотът на дружеството, попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, съобразно заповедите на кмета на общината по чл.63,ал.2 ЗМДТ за определяне на тези райони и границите им на територията на С. О., представени по делото за съответните години.

По наличието на това обстоятелство – че процесният имот на дружеството се намира в зона, в която се извършва сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци и поддържане на чистотата на територии за обществено ползване, не се спори между страните, видно от изложеното в жалбата – за погасяване на задължението по давност, но не и с довод, че услугите не се предоставят и таксата не се дължи на това основание.

Административното производство е образувано и обжалваният Акт за установяване е издаден въз основа на Доклад за извършена проверка с дата 218.01.2010г. от органи по приходите при С. О. – В т и А 3, съответно старши инспектор и младши експерт – л. 33 от делото.

Административните органи след проверка са установили следващите се задължения за

имота за 2004 -2009г. за ТБО в размерите, възприети в Акта за установяване, в това число и следващите се лихви., определени като дължими на основание чл. 64 от ЗМДТ, според доклада.

За компетентността на органите по приходите да извършат проверката и установяване на вземанията на С. О. за местни ТБО по чл. 9б,ал.2 ЗМДТ, е представена Заповед № РД—09-9/07.01.2010г. на кмета на С. О., за поименното оправомощаване с такива функции на издателите на разглеждания доклад и конкретно за извършване на проверка на дружеството-жалбоподател – л.32 от делото.

Също така със Заповед № РД -09-3917/21.10.2008г. на кмета на С. О., са определени за органи по приходите по чл.8,ал.5 ДОПК вр. чл.4,ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и заемащите длъжността старши инспектори, и младши експерти, каквито длъжности заемат издателите на доклада за извършената проверка на дружеството – л. 16 от делото.

По делото са представени посочените в Акта за установяване решения на Столичен общински съвет от 2003 и 2004г., от които се установява определени за съответните години размери на таксата за битови отпадъци и чрез изменение на съответните текстове от Наредбата за определяне и администриране на местни цени такси и цени на услуги, предоставяни от С. О., в посочените този акт стойности за нежилищните имоти на предприятията.

В мотивите на оспорения акт е прието от фактическа страна, че дружеството е задължено на основание чл. чл.64, ал.1 от ЗМДТ да заплаща такса за битови отпадъци за предоставените от С. О. услуги от дейности, определени в чл.62 от ЗМДТ за декларирания от него с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ нежилищен имот, който попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване съобразно заповедите на кмета на общината по чл.63,ал.2 ЗМДТ за определяне на тези райони и границите на територията на С. О., както и съобразно подадена декларация от дружеството с дата 02.12.2004г. за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през 2005г. Следващият се размер на таксата е изчислен по декларираната балансова стойност на имота и приетите от Столичен общински съвет решения за определяне на размера на таксата за нежилищни имоти за съответните години, за услугите по чл.62,ал.12 от ЗМДТ.

Съгласно представено платежно по делото от 08.04.2010г., дружеството е платило в полза на общината 5 664,99лв., с основание за плащане – „такса битови отпадъци, партия М 373”, като в същото не се съдържа година за която се плаща, стойност на главница и на лихви.

Отправена е покана за доброволно изпълнение на акта от 07.04.2010г. в която е посочено общото задължение по акта – 41 227,43лв., от които за главници – 30 577,36 лв. и лихви 10650,07лв.

С декларация от 14.04.2010г., управителят на дружеството декларира, че с посоченото плащане от 08.04.2009г. е погасил задължението за 2009г. за главници и лихви по Акта за установяване (посочен като номер), като заявява, че в едногодишен срок ще погаси остатъка от задължението по погасителен план през 2010г. и 2011г.

Съгласно Справка за дължими и внесени суми изготвена от длъжностни лица при С. О. на л. 114 от делото, от страна на дружеството са внесени суми по платежни нареждания от 08.04.2010г. и от 22.07.2010г., с които са погасени задължения както следва:

-за ТБО за 2004г. - 4720лв. главница на 08.04.2010г. и лихва от 3 524,11лв. – с плащане на 08.04. и 22.07.2010г.;

-за ТБО за 2005г. – 3196,58 лв. и 39,22лв. лихви – с плащане на 22.07.2010г.

Актът за установяване е връчен на 20.04.2010г., т.е. след поканата за доброволно плащане на задължението по същия, като по делото се съдържа и молба от същата дата за връчване на акта, тъй като не бил връчен. В резултат на това на същата дата е оформено връчването на управителя на дружеството. Не се оспорва от ответника подаването на жалбата в срок и датата на връчване на акта.

Правни изводи на съда:

Жалбата е подадена и от лице с правен интерес, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно чл.9б,ал. 3 от ЗМДТ в относимата редакция (ДВ бр. 30/2006). С оглед на изложеното, поради допустимост на съдебното производство, жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно чл.9б, ал. 2 ЗМДТ в относимата редакция – ДВ бр.105/2006г., кметът на общината определя със свой акт вземанията на общината за такси по същия закон, издаден по реда на АПК. Съдът намира, че обжалваният Акт за установяване, представляващ индивидуален административен акт по чл.21,ал.2 АПК, е издаден от компетентен орган – кмета на С. О., предвид правомощията му по чл.9б, ал. 2 ЗМДТ в относимата редакция – ДВ бр.105/2006г., според който само този орган установява задълженията за такса за битови отпадъци. Актът е издаден и от лице, заемащо длъжността кмет на С. О..

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са спазени правилата за издаване на индивидуални административни актове по АПК, към които препраща чл.9б,ал.2 за издаването на процесния акт.

Спазена е разпоредбата на чл.35 АПК за изясняване на всички факти и обстоятелства, от значение за издаването на акта, предвид възлагането на проверка и извършената такава от органи по приходите, в резултат на която е изготвени доклад за установяване на задълженията на дружеството по декларация.

Тъй като задължението е установено само на базата на подадената от дружеството данъчна декларация за деклариране на имота и посочената в нея отчетна стойност, то спор по изчисленията на дължимата такса не съществува. Задълженията са установени само въз основа на представени от него доказателства, а решенията на общинския съвет за двете години и заповедите на кмета на общината, за определяне на районите и техните граници, в които се извършват услугите, за които се заплаща ТБО, са публично оповестени.

След като административният орган не е основал издаването на акта на неизвестни на адресата доказателства, то не е нарушено правото му на защита, както и по аргумент за правната възможност в хода на съдебното производство дружеството да представи доказателства за оборване на приетото от фактическа страна.

С оглед на съдържанието на акта, то съдът приема че същият има изискващите се реквизити по чл. 59,ал.2 АПК – индивидуализиращи за издателя и адресата на акта, фактически и правни основания, разпоредителна част, както и указание за реда и срока за обжалването му, с оглед на което е спазена предписаната от закона форма.

От изложеното до тук съдът констатира, че Актът за установяване е издаден от компетентен орган, не са допуснати съществени процесуални нарушения и е спазена предвидената форма за издаването на акта, с оглед на което не са налице основания по чл.146,т. 1,2 и 3 за отмяната му.

По материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Тъй като дружеството е собственик на нежилищен недвижим имот, то същото е задължено за ТБО, на основание чл. 62 от ЗМДТ, но само в случай, че включените услуги, за които се събира тази такса, действително се извършват от общината, както изрично предвижда чл.71 от същия закон.

В чл. 62 ЗМДТ е определено задължение за плащане на ТБО за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места.

Съгласно същата разпоредба, размерът на таксата се определя за всяка услуга по отделно: за сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване, като за реда на определянето на таксата, се препраща към чл. 66 от същия закон.

Съдът приема за безспорно установено по делото, че и трите услуги, за които е предвидено да се събира таксата за битови отпадъци, се извършват от общината, конкретно в района, в който се намира процесният имот на дружеството – район Възраждане в гр. С..

Дружеството е задължено лице за тази такса на основание чл.64 ЗМДТ, в размерите, определени за таксата за недвижимите имоти, като по направените изчисления за дължимата главница и лихви не се спори.

По задължението за 2004г. :

По възражението за погасяване на задължението по давност – съдът намира, че давността по чл.171, ал. 1 ДОПК – 5 години от изтичане на годината, в която задължението е следвало да бъде платено, за задълженията за 2004г., е изтекла към 31.12.2009г. До тази дата не се представят доказателства за прекъсване на давността –чрез възлагане на проверка за установяване на задължението – основание по чл. 172,ал.1,т.1 ДОПК. Предвид издаването на заповедта за възлагане на проверка на 07.01.2010г. (л.32 от делото), т.е. след изтичане на давностния срок за задължението за 2004г. за такса битови отпадъци, то тази заповед не е породила като правна последица прекъсване на давностен срок, тъй като е изтекъл.

В този случай на основание чл.173 ДОПК е следвало да бъде направен извод за отписване на публичното вземане за такса битови отпадъци на дружеството за 2004г. по давност, което е допустимо да се извършва и служебно.

Тъй като във платежното нареждане от 08.07.2010г. не е посочено конкретно за коя година се отнася плащането на таксата за битови отпадъци, то за такова волеизявление следва да се приеме декларацията на управителя на дружеството от 14.04.2010г. – л. 103 от делото, направена по поканата за доброволно плащане и преди връчването на Акта за установяване - връчен на 20.04.2010г. Така плащането от 08.07.2010г. в размер на 5664,99 лв. за такса битови отпадъци и 208,25лв. за лихви, погасява задълженията за 2009г. Следва да се отбележи, че към тази дата задълженото лице е връчена само поканата за доброволно плащане - на 08.04.2010г. на която дата е направено и обсъжданото плащане, не е посочено задължението по години, а само общо за главници и лихви. Следователно, дружеството не е могло да посочи конкретно за кое от установените задължения по Акта се отнася плащането към

08.04.2010г.

Тъй като на основание чл.165 ДОПК след влизането в сила Акта за установяване ще подлежи на принудително изпълнение по реда на този кодекс, то след като е изтекъл давностният срок и е погасено задължението за процесната такса за 2004г. по давност, органът служебно е бил задължен на основание принципа за истинност по чл.7,ал.2 АПК вр. чл.9б,ал.2 ЗМДТ, приложим в производството по издаване на процесния акт, да обсъди и това обстоятелство и да приложи чл.171 ДОПК за отписване на вземането, като издаде акт без да установява същото като дължимо за плащане.

Също превратно се тълкува чл.169,ал.3 ДОПК от ответника за поредността на погасяване на задълженията, когато първото по време е погасено по давност. В случая не е налице доброволно плащане на задължението за 2004г. след изтичане на давностния срок на основание чл. 174 ДОПК, предвид липсата на изрично волеизявление за това както и направеното с жалбата възражение за погасяването му по давност. Аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в погасителния план от 14.04.2010г. се предлага плащане на „остатъка от задължението – 27 113,23лв.”, след направеното волеизявление за плащане на сумата от 5664,99лв. за лихви и 208,45лв. за процесната такса за 2009г. Общо сумата, която се признава за плащане с декларацията е в размер на 32 986,67лв. която не съвпада с общото задължение по Акта за установяване.

От изложеното следва, че жалбата за установеното задължение за 2004г. с Акта за установяване е основателна и същият следва да бъде отменен в тази част.

По задължението за 2005г.

Предвид изложеното за началото на давностния срок по чл.170 и прекъсването и спирането му по чл.171,ал.1,т.1 ДОПК, то с издаването на заповедта от 07.01.2010г. е прекъснат този срок за задължението за 2005г. и възражението за изтекла давност е неоснователно. Дружеството е задължено за заплащане на определената главница за такса битови отпадъци за 2005г. в размер на 3 196,58лв. предвид установеното по делото, че и трите услуги са извършвани и правилност на определеното задължение въз основа на подадената от дружеството декларация от 02.12.2004г. за определяне на таксата на брой съдове – в размер на 1025лв., и 10 промила върху отчетната стойност за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване - 4,6 промила или 2171,58лв.

Относно установеното задължение за лихва върху главницата за 2005г. съдът намира същото в размер на 1783,36лв. за неправилно определено, тъй като началният момент следва да бъде от съобщаване на задължението и изтичането на срока за доброволното му погасяване, който по поканата по чл.182,ал.1 ДОПК е 7-дневен от получаването на поканата, която е връчена на 08.04.2010г.

В чл.69,ал.2 ЗМДТ е вменено задължение на общината за уведомяване на задължените лица за размерите на задължението им за ТБО и сроковете, в които следва да се извърши плащането.

С § 21от ПЗР на ЗМДТ (ДВ бр. 112/2003г.) са определени правомощия на органите на данъчната администрация изчисляват, осъвременяват и съобщават на задължените лица по чл.64 от същия закон за дължимите от тях такси за битови отпадъци за 2004 г. и за сроковете за плащане, заедно със съобщенията за данъка върху недвижимите имоти, в

случаите, в които няма промяна в способите на тяхното определяне. Такава преходна разпоредба не се съдържа за 2005г. оглед на което задължени да съобщят на задължените лица за тази година са органите на общинската администрация. По делото не се представиха доказателства да е извършено такова действие преди издаването на процесния акт, съответно преди поканата за доброволно плащане, връчена на 08.04.2010г., включваща и задължението за 2005г. за процесната такса.

Съгласно чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъци такси и други подобни държавни вземания, **неплатените в сроковете за доброволно плащане** вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Следователно, след като по делото се доказва, че за пръв път размерът на задължението е установен с оспорения Акт за установяване, и предвид задължението по чл.69,ал.2 ЗМДТ за съобщаване размера на задължението, то от съобщаването по акта и изтичането на срока за доброволно плащане, изрично определен в същия – 14 дневен от датата на получаването му, възниква задължението за лихви.

Тъй като по делото се установи, връчването на акта на 20.04.2010г. , то 14-дневният срок за доброволно изпълнение изтича на 04.05.2010г., и считано от тогава се дължат лихви върху сумите за такса битови отпадъци за 2005г. от дружеството.

Следователно, неправилно с Акта за установяване са изчислени задължения за лихви до издаването на акта – 23.11.2009г. в размер на 1783,36лв. върху главницата за 2005г. В тази част Акта за установяване следва да бъде отменен.

От изложеното следва, че Актът за установяване следва да бъде отменен по установеното задължение за главница и лихва за 2004г. и лихва за 2005г. , а жалбата в останалата част – за установеното задължение за главница за 2005г., следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от изложеното, Административен съд С.-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „К.-Н” Е. със седалище и адрес на управление гр. С., с ЕИК по БУЛСТАТ *, Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-16/16.02.2010г. на кмета на С. О. в частта за установените задължения за такса битови отпадъци на дружеството за 2004 - за главница и лихви и за 2005 г. – само за задължението за лихви, и ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ – за установеното задължение със същия акт за главница за 2005г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

Административен съдия: